

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 25 czerwca 2012 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	<i>Iwona Bendorf-Bundorf (spr.)</i>
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Marek Muszyński
	<i>Członek GKO:</i>	Artur Walasik
Protokolant:		Bartosz Głuszko

przy udziale zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Pawła Laudańskiego,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 czerwca 2012 r. odwołania Obwinionego (...) od orzeczenia Resortowej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Ministrze Środowiska z 20 stycznia 2012 r., sygn. akt: RKO-01/11, w zakresie w którym uznano Obwinionego (...) – pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję (...) Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w (...) - winnym nieumyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określonego w art. 17 ust.1 pkt 4 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegającego na udzieleniu w dniu 20 lipca 2009 r. (...) prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...), zamówienia publicznego na wykonanie zadania pn.: „Czynna ochrona rezerwatów przyrody – wykonanie projektów planów ochrony dla leśnych rezerwatów przyrody – (...)”, mimo, że postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego powinno zostać unieważnione wskutek niezłożenia w terminie żadnej oferty niepodlegającej odrzuceniu.

Odstąpiono od wymierzenia Obwinionemu kary i obciążono kosztami postępowania w wysokości 291,71 zł.,

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

UZASADNIENIE

Główna Komisja Orzekająca (zwana dalej GKO) rozpoznała sprawę z odwołania wniesionego pismem z dnia 12 marca 2012 r. przez obwinionego (...), reprezentowanego przez radcę prawnego (...), od orzeczenia Resortowej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Ministrze Środowiska (zwanej dalej Komisją I instancji) z dnia 20 stycznia 2012 r. sygn. akt RKO-01/11.

Rozprawa w niniejszej sprawie wyznaczona została na dzień 25 czerwca 2012r., o czym strony zostały powiadomione pismem z dnia 23 maja 2012 r.

Pismem z dnia 13 czerwca 2012 r. (do GKO wpłynęło 18 czerwca 2012 r.) radca prawny (...), działając w imieniu obwinionego wniósł o zmianę terminu posiedzenia wyznaczonego na dzień 25 czerwca 2012 r. podając przyczynę żądania, tj. niemożność udziału w posiedzeniu obwinionego i jego obrońcy, ze względów osobistych.

GKO nie uwzględniła wniosku o odwołanie terminu rozprawy, z uwagi na wymogi prawa wyrażone w art. 125 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 roku o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 114 z późn. zm.), (zwanej dalej ustawą). Zgodnie ze wskazanym przepisem rozprawę odracza się, jeżeli w aktach sprawy jest dowód doręczenia obwinionemu i jego obrońcy zawiadomienia o rozprawie, a obwiniony lub jego obrońca wystąpi z wnioskiem o odroczenie rozprawy, w którym należycie usprawiedliwi swoją nieobecność na rozprawie.

Organ rozpoznający sprawę jest zobligowany uwzględnić wniosek strony o odroczenie rozprawy w przypadku należytego usprawiedliwienia przyczyn nieobecności przez wnioskodawcę a co za tym idzie ustawa nie nakazuje odroczenia czy odwołania rozprawy w przypadku gdy wniosek nie spełnia wymogu należytego usprawiedliwienia. Należyte usprawiedliwienie powinno przede wszystkim wskazywać wiarygodne i skonkretyzowane podstawy żądania odroczenia rozprawy, dodatkowo wzmocnione dokumentami np. zwolnieniem lekarskim. Wniosek zawarty w piśmie procesowym obwinionego z dnia 13 czerwca 2012r. nie spełnia wymogów należytego usprawiedliwienia w stopniu wynikającym z art. 125 pkt 3 ustawy albowiem argumentacja „nie będą się mogli stawić (...) ze względów osobistych” jest zbyt ogólnikowa, nie wskazuje na konkretne przyczyny nieobecności. W tych okolicznościach, działając w granicach prawa GKO nie uwzględniła wniosku o odwołanie (odroczenie) rozprawy uznając, że nie zawierał on należytego usprawiedliwienia nieobecności obwinionego i jego obrońcy.

Rozpoznając wniesione odwołanie GKO ustaliła, co następuje:

Zawiadomienie o naruszeniu dyscypliny finansów publicznych złożył Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska pismem z dnia 31 sierpnia 2010 r. wskazując na naruszenie dyscypliny finansów publicznych w Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w (...). W wyniku kontroli doraźnej przeprowadzonej w tej jednostce, przez audytora wewnętrznego w Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska, ujawniono naruszenie prawa w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego na wykonanie projektów planów ochrony dla leśnych rezerwatów przyrody-(...) w 2009r. Naruszenie prawa wskazane w zawiadomieniu wypełniało, w ocenie zawiadamiającego, znamiona czynu określonego w art. 17 ust.1 pkt 4 ustawy.

W kontrolowanej jednostce wszczęto postępowanie o zamówienie publiczne w trybie przetargu nieograniczonego w dniu 15 czerwca 2009r. poprzez publikacje ogłoszenia. Termin składania ofert w tym postępowaniu wyznaczono na dzień 23 czerwca 2009 r. W dniu 18 czerwca 2009 r. uczestnik postępowania złożył protest i wniósł o zmianę specyfikacji istotnych warunków zamówienia oraz o przedłużenie terminu składania ofert. Pismem z dnia 24 czerwca 2009 r. (w zawiadomieniu błędnie przytoczono datę 24 czerwca 2010r.) (...) Dyrektor Ochrony Środowiska w (...) oddalił protest i zawiadomił o oddaleniu wniosku o przedłużenie terminu składania ofert.

W dniu 1 lipca 2009 r. termin składania ofert został przedłużony i dokonano wyboru wykonawcy zamówienia publicznego.

Takie działanie narusza art. 93 ust. 1 pkt 1 ustawy – Prawo zamówień publicznych (zwanej dalej Pzp) albowiem w wyznaczonym terminie (23 czerwca 2009r.) nie złożono żadnej oferty niepodlegającej odrzuceniu i wypełnia znamiona czynu z art. 17 ust.1 pkt 4 ustawy.

W dniu 5 stycznia 2011r. Rzecznik Dyscypliny Finansów Publicznych właściwy w sprawach rozpoznawanych przez Resortową Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Ministrze Środowiska, (zwany dalej Rzecznikiem I instancji), skierował do Przewodniczącego Komisji I instancji wniosek o ukaranie Pana (...), który jako (...) Dyrektor Ochrony Środowiska w (...) naruszył dyscyplinę finansów publicznych w sposób umyślny albowiem udzielił w dniu 20 lipca 2009 r. zamówienia publicznego, mimo że postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego powinno być unieważnione wskutek niezłożenia w terminie żadnej oferty niepodlegającej odrzuceniu, co wyczerpuje znamiona naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 17 ust.1 pkt 4 ustawy.

Z postępowania wyjaśniającego wszczętego w dniu 5 listopada 2010 r. wynika, iż obwiniony (...) jako kierownik jednostki udzielił w dniu 20 lipca 2009 r. zamówienia publicznego wykonawcy (...), prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...), zlecając wykonanie projektów planów ochrony dla leśnych rezerwatów przyrody za wynagrodzeniem ustalonym na kwotę 75.000 złotych brutto. Z zebranego materiału dowodowego w sprawie wynikało, iż udzielając zamówienia publicznego naruszono obowiązujące przepisy Pzp oraz ustawy o finansach publicznych z 2005 r., Zgodnie z art. 35 ust. 4 ustawy o finansach publicznych z 2005 r. jednostki sektora finansów publicznych zawierają umowy, których przedmiotem są usługi, dostawy lub roboty budowlane, na zasadach określonych w przepisach o zamówieniach publicznych. Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w (...) jest państwową jednostką budżetową w rozumieniu przepisów o finansach publicznych i podlega obowiązkowi stosowania przepisów o zamówieniach publicznych. Rzecznik I instancji ustalił także, iż w dniu udzielenia zamówienia publicznego i w dacie oceny sprawy wartość zamówienia publicznego nie uprawniała do zwolnienia z obowiązku zamówienia publicznego.

Ponadto Rzecznik I instancji podniósł, iż - zgodnie z art. 93 ust.1 pkt 1 Pzp - zamawiający jest obowiązany unieważnić postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego, jeżeli w postępowaniu nie złożono żadnej oferty niepodlegającej odrzuceniu. W ocenie Rzecznika I instancji do wyboru oferty może dojść tylko wtedy, gdy zamawiający otrzyma co najmniej

jedną ofertę i tylko w takiej sytuacji możliwe jest zakończenie postępowania i zawarcie ważnej umowy o zamówienie publiczne.

Rzecznik I instancji stanął na stanowisku, iż decyzja zamawiającego o unieważnieniu postępowania nie może mieć charakteru swobodnego a podjęcie takiej decyzji jest konieczne po spełnieniu ustawowych przesłanek. W niniejszej sprawie niezłożenie w wyznaczonym terminie składania ofert żadnej oferty stwarzało obowiązek unieważnienia postępowania. W przedmiotowej sprawie (...) skorzystał z możliwości wynikającej z art. 180 ust. 5 Pzp, w brzmieniu obowiązującym na dzień udzielenia zamówienia publicznego, albowiem w dniu 1 lipca 2009r. przedłużył termin składania ofert i ustalił nowy termin na dzień 7 lipca 2009 r. W ocenie Rzecznika I instancji, protest wniesiony przez uczestnika postępowania został ostatecznie rozstrzygnięty w dniu 24 czerwca 2009 r. albowiem na rozstrzygnięcie to nie przysługiwało odwołanie i - co stwierdza Rzecznik I instancji - w tej dacie zakończył bieg zawieszony termin składania ofert. (...) w dniu 1 lipca przedłużył termin składania ofert w przedmiotowym postępowaniu, dokonał tym samym czynności nieskutecznej albowiem z dniem 24 czerwca 2009 r. termin składania ofert już upłynął. W tych okolicznościach faktycznych obwiniony (...) był zobowiązany unieważnić postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego w oparciu o przesłankę z art. 93 ust.1 pkt 1 Pzp.

Na podstawie przyjętych ustaleń Rzecznik I instancji wskazał, iż obwiniony (...) jako Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w (...) naruszył dyscyplinę finansów publicznych poprzez popełnienie czynu kwalifikowanego w art. 17 ust.1pkt 4 ustawy albowiem udzielił zamówienia publicznego z naruszeniem przepisów o zamówieniach publicznych innych niż wymienione w ust.1-3, a naruszenie to miało wpływ na wynik postępowania o udzielenie zamówienia publicznego.

Rzecznik I instancji wniósł o ukaranie (...) karą nagany w związku z zarzutem działania umyślnego.

Komisja I instancji orzeczeniem z dnia 20 stycznia 2012 r. uznała obwinionego (...) winnym nieumyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art 17 ust.1 pkt 4 ustawy, polegającego na udzieleniu w dniu 20 lipca 2009 r. (...), prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...), zamówienia publicznego na wykonanie zadania pn. „Czynna ochrona rezerwatów przyrody-wykonanie projektów planów ochrony dla leśnych rezerwatów przyrody – (...)”, mimo że postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego powinno zostać unieważnione wskutek niezłożenia w terminie żadnej oferty niepodlegającej odrzuceniu. Przy zastosowaniu art. 36 ust. 1 ustawy odstąpiono od wymierzenia kary.

Komisja I instancji, na podstawie art. 19 ust. 2 ustawy uznała, że obwiniony (...) ponosi odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Obwiniony popełnił to naruszenie nieumyślnie albowiem nie miał zamiaru jego popełnienia ale popełnił je na skutek niezachowania ostrożności, choć możliwość popełnienia naruszenia mógł przewidzieć. Odstępując od wymierzenia kary Komisja I instancji kierowała się dotychczasową niekaralnością obwinionego a także działaniem w szczególnych warunkach zasługujących na uwzględnienie, w celu wykonania powierzonych zadań jednostki.

W dniu 12 marca 2012 r. do GKO złożone zostało odwołanie na korzyść obwinionego reprezentowanego przez radcę prawnego umocowanego do działania w sprawie.

W odwołaniu zawarte zostało żądanie zmiany zaskarżonego orzeczenia oraz wydanie orzeczenia o uniewinnieniu obwinionego lub o umorzeniu postępowania na podstawie art. 78 ust.1 pkt 7 ustawy. Podstawą żądania stało się wskazane naruszenie prawa poprzez niewłaściwą interpretację art. 93 ust.1 pkt 1 Pzp, naruszenie art. 7 ust.1 Pzp, poprzez nie zastosowanie niniejszej regulacji przy ocenie postępowania obwinionego a także naruszenie art. 28 ust. 1 ustawy, poprzez zaniechanie zastosowania przepisu w tej sprawie.

W imieniu obwinionego wnoszący odwołanie podniósł, że całkowicie nieuzasadniony jest zarzut naruszenia dyscypliny finansów publicznych z uwagi na ocenę, iż postępowanie przetargowe odbyło się zgodnie z przepisami Pzp. W granicach zarzutu związanego z naruszeniem art. 93 Pzp wskazał na błędną interpretację przepisu przez Komisję I instancji. W ocenie odwołującego obwiniony miał prawo przedłużyć termin do składania ofert, ponieważ przepisy Pzp nie zakazują takiego postępowania zamawiającego. Podkreślił, że przepisy Pzp „przewidują kilka sytuacji, gdy zamawiający może przedłużyć termin składania ofert, jednak nie jest to katalog zamknięty (...) Oznacza to, że w sytuacji, gdy nie istniał wyraźny ustawowy zakaz lub nakaz określonego postępowania, zamawiający mógł skorzystać z kilku możliwości, biorąc pod uwagę racjonalność wykorzystania środków będących w jego dyspozycji. Z żadnego przepisu nie wynikał bezwzględny nakaz unieważnienia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego.”

Ponadto w odwołaniu wskazano, iż Komisja I instancji nie przeprowadziła analizy postępowania obwinionego z uwzględnieniem zasad wynikających z art. 7 ust. 1 Pzp. Zgodnie z tym przepisem zamawiający przygotowuje i przeprowadza postępowanie o udzielenie zamówienia w sposób zapewniający zachowanie uczciwej konkurencji oraz równe traktowanie wykonawców. Przedłużenie przez zamawiającego terminu składania ofert spowodowało powstanie zainteresowania postępowaniem, czego dowodem jest wpływ ofert i wybór wykonawcy. Komisja I instancji całkowicie pominęła tę okoliczność, skupiając się tylko na literalnej ocenie postępowania obwinionego zamiast na ocenie postępowania pod względem przestrzegania zasady uczciwej konkurencji jako naczelnej zasady zamówień publicznych. Biorąc pod uwagę przytoczone wyżej okoliczności obwiniony bezzasadnie został uznany winnym nieumyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 17 ust.1 pkt 4 ustawy — w brzmieniu obowiązującym na dzień wydania orzeczenia a ten argument wymaga wnioskowania o uniewinnienie obwinionego.

Z ostrożności, w odwołaniu podniesiono także możliwość umorzenia postępowania w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych z uwagi na znikomy stopień szkodliwości naruszenia dla dyscypliny finansów publicznych w znaczeniu nadanym art. 28 ustawy.

Komisja I instancji w uzasadnieniu orzeczenia zauważyła, iż obwiniony działał w szczególnych warunkach zasługujących na uwzględnienie, w celu wykonania powierzonych mu zadań polegających na wykonaniu planów ochrony dla leśnych rezerwatów przyrody. Unieważnienie postępowania o udzielenie tego zamówienia publicznego spowodowałoby niewykonanie zgodnie z harmonogramem planów ochrony dla wymienionych w zamówieniu leśnych rezerwatów przyrody oraz utratę środków na realizację tego zadania pochodzących z wojewódzkiego funduszu ochrony środowiska i gospodarki wodnej.

W opisanym stanie faktycznym postępowanie obwinionego powinno być ocenione z uwzględnieniem art. 28 ust. 1 ustawy, albowiem obwiniony nie spowodował jakiegokolwiek straty w finansach publicznych ale przyczynił się do racjonalnego wykorzystania środków publicznych, które były przeznaczone na sfinansowanie zadań polegających na sporządzaniu planów ochrony.

W zaskarżonym orzeczeniu zabrakło jednak analizy opartej o przepis art. 28 ustawy a prawidłowa ocena postępowania obwinionego powinna skutkować umorzeniem postępowania zgodnie z art. 78 ust.1 pkt 7 ustawy.

GKO ustaliła i oceniła, co następuje:

Postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego na wykonanie usługi pn. „Czynna ochrona rezerwatów przyrody-wykonanie projektów planów ochrony dla leśnych rezerwatów przyrody-(...)” wszczęte zostało w dniu 15 czerwca 2009 r. poprzez ogłoszenie przetargu nieograniczonego. W dacie wszczęcia postępowania działania zamawiającego oparte były o

obowiązujący w tym czasie stan prawny tj. ustawę z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. tj. z 2007 r. Nr 223, poz.1655).

Wydając uzasadnienie orzeczenia GKO zastosowała –stosownie do art. 24 ust. 1 ustawy – przepisy obowiązujące w czasie popełnienia zarzucanego czynu uznając, że są one względniejsze dla sprawcy. Oceniała przy tym, że obecnie obowiązujący art. 17 ust. 1c ustawy pozwala na przypisanie obwinionemu odpowiedzialności za naruszenie przepisów o zamówieniach publicznych (art. 93 ust. 1 pkt 1 Pzp, którego treść nie uległa zmianie), ponieważ:

- 1) naruszenie tego przepisu miało wpływ na wynik postępowania,
- 2) doszło do udzielenia zamówienia publicznego,
- 3) obwiniony nie unieważnił postępowania, pomimo tego że miał taki obowiązek oraz taką możliwość.

O uznaniu, że względniejsze dla obwinionego są przepisy obowiązujące w chwili czynu przesądziło porównanie treści art. 36 w brzmieniu przed i po nowelizacji, która weszła w życie 11 lutego 2012 r.

W warunkach zamówienia publicznego, zgodnie z art. 36 ust. 1 pkt 11 Pzp, zamawiający, Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w (...), reprezentowana przez Regionalnego Dyrektora (...), ustaliła miejsce oraz termin składania i otwarcia ofert na dzień 23 czerwca 2009 r. Zgodnie z art. 41 pkt 10 Pzp ogłoszenie o zamówieniu także zawiera informacje o terminie składania ofert. Termin składania ofert, zgodnie z wymogiem art. 43 ust.1 Pzp wyznacza się na podstawie ustalonej wartości szacunkowej zamówienia z uwzględnieniem rodzaju zamówienia, co w niniejszej sprawie pozwalało na wyznaczenie terminu nie krótszego niż 7 dni od dnia zamieszczenia ogłoszenia o zamówieniu a zamawiający wyznacza termin składania ofert z uwzględnieniem czasu niezbędnego do przygotowania i złożenia ofert.

W dniu 18 czerwca do zamawiającego wpłynął protest Firmy (...) dotyczący zmiany specyfikacji istotnych warunków zamówienia oraz wniosku o zmianę terminu składania ofert.

Zamawiający w odpowiedzi na protest nie przychylił się do wniosku o zmianę terminu składania ofert i rozstrzygnął protest w dniu 24 czerwca 2009 r., to jest po terminie składania ofert wyznaczonym pierwotnie na dzień 23 czerwca 2009 r. Istotne w niniejszej sprawie jest to, iż w dniu obowiązującego w niniejszym postępowaniu terminie składania ofert nie wpłynęła żadna oferta.

Dalsze działanie obwinionego polegało na zmianie terminu składania ofert w dniu 1 lipca 2009 r. i na tej podstawie kontynuowanie postępowania do dnia 7 lipca, w którym zostały złożone oferty na skutek wyznaczenia terminu składania na ten dzień. Po wyborze najkorzystniejszej oferty zawarta została umowa o zamówienie publiczne w dniu 20 lipca 2009 r.

Zarzut naruszenia dyscypliny finansów publicznych według kwalifikacji art. 17 ust.1 pkt 4 ustawy, przypisany obwinionemu, polegał na udzieleniu zamówienia publicznego w dniu 20 lipca 2009r. mimo obowiązku unieważnienia postępowania z powodu nie złożenia w terminie składania ofert żadnej oferty niepodlegającej odrzuceniu.

Bezsporna w niniejszej sprawie jest okoliczność wyznaczenia terminu składania ofert w przetargu nieograniczonym na dzień 23 czerwca 2009 r. a także to, iż w tym dniu do zamawiającego nie wpłynęła żadna oferta.

W rozważaniach na temat działania zamawiającego w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego należy uwzględnić fakt wniesienia protestu przed terminem składania ofert to jest w dniu 18 czerwca i wpływu tej czynności na bieg terminu składania ofert. Zgodnie z art. 180 ust.1 Pzp (w brzmieniu obowiązującym w dacie prowadzenia postępowania o

zamówienie publiczne), wobec treści ogłoszenia oraz wobec postanowień specyfikacji istotnych warunków zamówienia ustawa dopuszczała wniesienie protestu. Protest uważa się za wniesiony z chwilą, gdy dotarł on do zamawiającego w taki sposób, że mógł zapoznać się z jego treścią.

Stosownie do art. 180 ust. 5 Pzp, w przypadku wniesienia protestu dotyczącego ogłoszenia lub postanowień specyfikacji istotnych warunków zamówienia zamawiający może przedłużyć termin składania ofert. Przytoczona regulacja stanowi, iż w wyniku wniesienia protestu zamawiający nabywa prawo przedłużenia terminu składania ofert ale też dowodzi tego, iż termin składania ofert nie ulega zawieszeniu lub przerwaniu z mocy samego prawa na skutek wniesienia protestu. Dlatego nieuprawnione są, w ocenie GKO, wyrażane w postępowaniu w I instancji poglądy, iż z dniem 18 czerwca 2009 r. nastąpiło automatyczne przedłużenie terminu składania ofert i jakoby wniesienie protestu spowodowało zawieszenie biegu terminu składania ofert. Wniesienie protestu mogło spowodować wydłużenie terminu składania ofert, albowiem zamawiający był upoważniony do podjęcia takiej decyzji i mógł poprzez wyraźne oświadczenie termin zmienić. Bezsporne w tej sprawie jest także to, iż zamawiający z uprawnienia wynikającego z art. 180 ust. 5 Pzp nie skorzystał przez co w opisywanym postępowaniu o zamówienie publiczne termin składania ofert przypadał na dzień 23 czerwca 2009 r.

Ponieważ zamawiający, któremu doręczono protest, zobligowany był do jego rozstrzygnięcia w ustawowo określonym terminie, to powinien i mógł podejmować decyzję o zmianie terminu składania oferty w taki sposób aby rozstrzygnięcie protestu przypadało na czas przed terminem składania ofert. W niniejszej sprawie zamawiający nie zmienił terminów wyznaczonych przez siebie i tym samym rozstrzygając protest z dniem 24 czerwca 2009 r. spowodował dokonanie tej czynności już po upływie terminu na składanie ofert.

Obwiniony bez podstaw prawnych w dniu 1 lipca 2009 r. wydłużył termin składania ofert na dzień 7 lipca i kontynuował postępowanie wszczęte w dniu 15 czerwca 2009 r. Działanie to w sposób rażąco narusza prawo.

W postępowaniu o zamówienie publiczne ustawodawca wyznaczył zasady działania stron w celu ochrony interesu wykonawców ubiegających się o zamówienie publiczne. Postępowanie o zamówienie publiczne jest wysoce sformalizowane dla zapewnienia bezstronności, uczciwości, równości, jawności i pisemności postępowania. Zarówno zasady wyrażone w art. 7-10 Pzp, jak też przepisy określające wymogi formalne poszczególnych procedur zamówieniowych zmierzają do tego aby obie strony postępowania tj. zamawiający i wykonawca postępowania przestrzegali tych samych kanonów.

W ocenianym postępowaniu o zamówienie publiczne do wyznaczonego terminu składania ofert nie wpłynęła żadna oferta. Taka okoliczność jest wskazana w art. 93 ust.1 pkt 1 Pzp jako przesłanka unieważnienia postępowania. Zastosowanie przesłanek unieważnienia nie jest swobodne, albowiem ustawodawca nakazuje unieważnić postępowanie w określonych przez siebie przypadkach.

Nie można zaakceptować poglądu z odwołania iż Komisja I instancji błędnie zinterpretowała przepis art. 93 ust. 1 pkt 1 Pzp, ponieważ należy wskazać na nakaz wynikający z przepisu i zobowiązanie do unieważnienia postępowania w okolicznościach w przepisie wskazanych.

Zamawiający poprzez zaniechanie podjęcia decyzji o wydłużeniu terminu składania ofert spowodował, iż w dacie 23 czerwca 2009 r. spełniona została przesłanka do unieważnienia postępowania opisana w art. 93 ust. 1 pkt 1 Pzp. Niedopuszczalne było kontynuowanie postępowania po terminie składania ofert oraz po terminie rozstrzygnięcia protestu a postępowanie w tych okolicznościach powinno być unieważnione. Czynności zamawiającego skutkujące wyborem najkorzystniejszej oferty i udzieleniem w dniu 20 lipca 2009 r. zamówienia publicznego były bezprawne i wypełniają znamiona czynu karalnego w rozumieniu art. 17 ust.1 pkt 4 ustawy, albowiem naruszenie prawa miało wpływ na wynik

postępowania. Legalnie zakończone postępowanie na wykonanie zamawianej usługi powinno polegać na unieważnieniu postępowania i stwarzało możliwość wszczęcia kolejnego postępowania o zamówienie publiczne. Nie można przyjąć argumentów z odwołania o niskim stopniu szkodliwości czynu skoro w niniejszej sprawie naruszone zostały fundamentalne zasady postępowania o zamówienie publiczne, których złamanie nie może być usprawiedliwione niewykonaniem harmonogramu planów ochrony leśnych rezerwatów przyrody i utrata środków finansowych w danym roku budżetowym.

Przepisy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych penalizują takie działania lub zaniechania, w wyniku których naruszone zostały ustawowe obowiązki osób gospodarujących środkami publicznymi. Ustawa przewiduje okoliczności wyłączające odpowiedzialność tych osób, stworzone zostały także podstawy do uwzględnienia okoliczności działania sprawy usprawiedliwiającej ich działanie sprzeczne z prawem w stopniu umożliwiającym uniewinnienie obwinionego lub umorzenie postępowania w sprawie. W niniejszej sprawie w sposób rażący naruszono prawo i żadna z argumentacji podniesiona w odwołaniu nie może być uwzględniona dla uwolnienia od odpowiedzialności obwinionego w tej sprawie.

Biorąc powyższe pod uwagę, GKO orzekła jak w sentencji.